

A LIGHTMARK bestsellerszerzője

SKYSHADE

ALEX ASTER

Dream
válogatás

Isla visszatér az Éjsötét király, Grim kastélyába, és egy brutális csata, illetve az időközben megismert pusztító igazságok miatt gyötrődik. Jövője – és a világ sorsa – most az ő kettészakadt szívéen múlik.

A múltbéli Isla, aki egykor beleszeretett az Éjsötét uralkodóba, harcol az érzései ellen, mert árulásnak tekinti őket. Közben a jelenbéli Isla, aki rájött, milyen pusztítást okozhat a varázsereje, mindent megtesz annak érdekében, hogy megmentse Lightlarkot és királyát.

Miközben el kellene döntenie, ki a valódi ellensége és ki a szövetségese, Isla minden eddiginél kétségbeesettebben próbálja megérteni az orákulum utolsó jóslatát és így megváltoztatni saját szívszaggató végzetét. De nagy vihar közeleg. És ezzel újra felszínre kerül egy rég eltemetett gonosz erő, amely nagyobb veszélyt jelent, mint bármi, amivel a birodalmak korábban szembesültek.

Közeleg az idő, hogy Isla beteljesítse a végzetét, míg a két, egymással háborúban álló birodalom túlélése csak az ő összetört szívéen múlik. És Isla Crown tudja: vagy megmenti a világot – vagy elpusztítja.

© JENNIFER TRAHAN

ALEX ASTER

A New York Times, a Wall Street Journal és a Publishers Weekly bestsellerszerzője, nemzetközi elismertségnek örvend, és a közösségi médiában az egyik legnagyobb rajongótáborral rendelkező regényíró. A Pennsylvániai Egyetemen szerzett summa cum laude minősítésű diplomát, ahol kreatív írást tanult. A kritikusok által elismert Emblem Island-sorozatot is neki köszönhetjük.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.asterverse.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Hevesen szikrázó szerelmi háromszög és monumentális csatajelenetek: a rajongók imádni fogják a pusztulás közepette zajló ellentmondásos szerelmi történet folytatását.”

Kirkus Reviews

„Isla bátorsága, elszántsága és együttérzése magával ragadja az olvasókat, miközben feszültséget és lendületet kölcsönöz a történetnek. Számos kedvelt és ismerős motívumot vonultat fel, a gazdagon kidolgozott csavarok és fordulatok pedig valódi izgalmat kölcsönöznek neki.”

Publishers Weekly

„A Skyshade egyszerűen elképesztő. Alex Aster egy izgalmas, sötét, addiktív fantasyt alkotott, amely felforgatja mindazt, amit eddig a világról tudtunk. Tele van árulással, túléléssel, erkölcsileg kétes karakterekkel és váratlan helyzetekkel. És ez a befejezés... őrrítően jó!”

Amazon

„Isla rendkívüli energiát adott ennek a könyvnek, messze állt attól a félnék, visszahúzódó lánytól, akivel a Lightlarkban találkoztunk. Nagyon jól felépített világ, és a választás Grim és Oro között lehetetlennek tűnik. Alex valóban minden írói tehetségét beletette ebbe a könyvbe is, és alig várom, hogy elolvashassam a következőt!”

Goodreads

Dream
válogatás

ALEX ASTER

SKYSHADE

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

OTTHON

Isla Crown figyelte, ahogy a szeretett férfi eltűnik, miközben szétesik a világ.

A másik férfi, akit ugyancsak szeretett, azzal a kétségbeesett reménnyel ragadta meg a karját, hogy egy ébredés előtti álomba kapaszkodik. Isla gyomra összeszorult, a füle csengett...

Az összecsattanó kardok és az üvöltő drekek zaja elcsendesedett.

– Itthon vagy – mondta Grim, és hangja elfúlt a megkönnyebbüléstől; a lány a megszokott helyen tapadt a mellkasához, arcát a szíve alá szorította. Ösztönösen lélegezte be a férfi illatát, és tartotta közel magához.

Otthon. A zsigereiben érezte.

Lényének másik fele visszakozott.

Kibontakozott Grim öleléséből. Lenézett. Páncélját és kezét vér borította. Ajkain valami sósat érzett: a verejték és a harc során ejtett könnyek ízét.

Minden eszébe jutott, amit tett... minden, ami volt... és menekülni akart. Ugyanúgy le akarta rombolni ezeket a folyosókat, mint az első találkozásuk napján Grimmel, vissza akart portálozni Lightlarkra, vissza Oro karjaiba...

De okkal volt itt. Az orákulum szerint Isla kénytelen lesz megölni Orót vagy Grimet. Ez a sorsa. Most, tudván, mit tett a múltban, hogy mennyi emberrel végzett... nem bízott magában eléggé azt illetően, hogy tényleg nem bán-taná a Verőfényesek királyát.

Grim lassan közeledett hozzá, próbaképpen. A hangja szelíd volt.

– Szívem. – Újra felajánlotta a kezét, ujjpercei nyersegek voltak, és ragadtak valamitől, ami lehetett a saját vére, de akár Oróé is.

Szívem. Isla szíve kettészakadt. Egy része mindennél jobban akarta Grimet – mert *emlékezett rá*. Egy másik része viszont ismét mellkason akarta szűrni.

Mégis megfogta a férfi kezét.

Grim széles válla megkönnyebbülten lazult el, mindaddig, amíg Isla azt nem mondta:

– Vigyél oda!

A férfi tudta, mire gondol. Bármennyire is gyűlölni akarta, bármennyire is azt kívánta, hogy a Grim iránti gyűlölete megragadjon, gyökeret verjen a csontjaiban, és elburjánozzon, mint egy elhanyagolt kert, a férfi ismerte őt. *Tényleg ismerte őt.*

– Isla...

– Vigyél. Oda.

Hangja rekedtes volt. Isla elportálozhatta volna magát is a pálcájával vagy a férfi erejével, de a gondolat, hogy bármilyen képességet használjon, miután látta, az milyen eredménnyel járt, hányingerrel töltötte el. Grim még egy pillanatig tanulmányozta őt, mielőtt ujjait az övéi köré kulcsolta, majd a szoba hirtelen eltűnt. Isla gyomra újra felfordult. Hamu borította a tájat, úgy nézett ki, mint valami mérgezett hórétteg. A házak elszenesedett halmokban heverték, mint a tűzifa. Kő kövön nem maradt.

A falu térdre kényszerült.

Isla zokogása úgy vágta át a csendet, mint egy kasza. Nagy és kicsi testek kuporogtak a földön, törmelékké keményedve. Néhányan csupán kivehetetlen kőformákként maradtak hátra.

Ez a te műved – mondta egy hang a fejében. *Szörnyeteg.* Nem. Nem ezt akarta, ő...

Emlékek röpködtek a szempillái alatt. Láttá magát, amint meglátogatja e helyet, és a múltban ugyanúgy gyászol, mint most. Fájt. Annyira fájt; begyógyulni képtelen seb volt. Vérezni akart. *Megérdemelte, hogy vérezzen.* Ennek ellenére a fájdalma nem jelentett semmit – ezek az emberek az ő hibájából haltak meg.

Az ereje miatt.

Égő szemmel Grimhez fordult.

– Be kellene zárnod engem. Bűnöző vagyok. Rosszabb, mint bármelyik tolvaj vagy gyilkos, én...

Grim elkapta, mielőtt Isla összecsucsklott volna.

– Nem szándékosan tetted – mondta a férfi, és megszorította a lány vállát.

Isla alig kapott levegőt.

– Számít-e a szándék, ha több száz ember hal meg?

A férfi szeme szomorú volt.

– Számít.

Isla elfordult.

– Persze, hogy ezt mondd. Mi mást mondanál?

Könnyek toltak a szemébe, amikor visszagondolt a Lightlarkon vívott csatára, a mindent elborító vérre, a karmaikkal az eget szétszaggató drekekre. *Ciel haldoklott, Avel pedig ikertestvére testét ringatta.*

– Nem kellett volna meghalniuk! – tört fel belőle a zokogás. – *Miért, Grim? Miért kellett támadnod?*

– Tudod, hogy miért. – Szavai csendesek voltak. A férfi közelebb lépett, de Isla hátrált, nem volt hajlandó csökkenteni a köztük lévő távolságot.

Tényleg tudta. Szinte látta a tettet, ami mindezt a halált okozta – a kontrollálhatatlan erőt, amit Grim megmentése érdekében szabadjára engedett, és közben megölte önmagát.

A férfi visszahozta őt a halálból azzal, hogy az életét az övéhez kötötte, de ez csak átmeneti megoldás volt. Egyedül Lightlark egy másik világba vezető, végtelen hatalommal rendelkező portálja kínált végleges megoldást.

– Elmondhattad volna. Beszélhettünk volna róla. Elmondhattuk volna Orónak...

– Oro meghal, ha használjuk a portált. Nem egyezett volna bele. – Grim egy pillanatig hallgatott, aztán folytatta: – *Te* magad sem egyeztél volna bele. – Persze, hogy nem tette volna. Lightlark portálja beépült a sziget alapjába. A használata Lightlark halálát jelentené, Oróéval együtt, aki királyként eltéphetetlenül össze volt kötve a szigettel.

Isla megrázta a fejét, és összerezsent az őt körülvevő pusztulás láttán.

– Tényleg hagyta volna, hogy Lightlark elessen? Halálra ítélted volna a többi birodalmat, miközben a tiédet egy olyan világba vezetted, amiről semmit sem tudunk? Egyetlen nő kedvéért?

Ennek semmi értelme nem volt.

Grim a homlokát ráncolta.

– Nem akárki az a nő – fakadt ki, mintha sértenék a szavak. Közelebb lépett Islához. – Hanem a feleségem.

Feleség. A szó ezernyi emléket szabadított fel a lányban mindarról, ami a Centenárium előtti egy évben történt. Harc. Szerelembe esés. Esküvő. Minden pillanatot látott, amire korábban nem emlékezett, egészen a közelmúltig. Frusztráltságában becsukta a szemét.

– Tudod, hogy értem. *Egyetlen élet*, hogy ezreket kockáztassunk. *Ez büntett!* Önző. Borzalmas.

Isla érezte, hogy Grim egyre közelebb kerül hozzá. Amikor kinyitotta a szemét, ott volt előtte.

– Szívem – mondta határozottan. A vállát díszítő tüskék miatt úgy nézett ki, mint valami démon. Véres páncélja csillogott a holdfényben. – Ha egy nőért háborút folytatni bűn, akkor, kérlek, tekints engem bűnözőnek! – Közelebb lépett. – Ha helytelen ezreket ölni azért, hogy életben tartsalak, akkor tekints gazembernek! – Islának fel kellett billentenie a fejét, hogy tisztán lássa a férfit. Grim lehajolt. Forró lehellete simogatta a lány ajkait. – Ha a bukásomat jelenti, hogy ennyire szeretlek... akkor vedd úgy, hogy elbuktam!

Isla hangja remegett.

– Ez undorító! Szörnyeteg vagy. – Noha kimondta a szavakat, tudta, hogy a részéről ez képmutatás. A föld, amelyen most álltak, a több száz halott körülöttük... ő maga, Isla tette ezt a *férfiért*. Hogy megmentse.

Szörnyetegek vagyunk, Szívfaló – mondta neki Grim még a Centenáriumon. Igaza volt.

De ez nem jelenti azt, hogy Isla ne tudna megváltozni.

Grim megígérte, hogy befejezi a csatát, ha ő visszatér vele. Már így is túl sok élet veszett oda. Lightlark *vesztésre állt*.

– Hívd vissza a harcosaidat és a drekjeidet! Azonnal.

– Már megtettem. – Grim kezében megjelent a kard, amellyel a szárnyas bestiákat irányította. – Vége van.

Ugyanaz a kard volt, amelyet a múltban kerestek. Amit maga Isla adott a férfi kezébe, hogy használhassa.

Az egész az ő hibája volt.

A drekek annyi embert öltek meg! Vérontásba sodorta a barátait. A saját férje harcosai mészárolták le őket.

A túlélők biztosan árulónak tartják. Biztos azt hiszik, hogy egész idő alatt hazudott nekik. Ez a tény *kikészítette*, de az érzései nem számítottak, ha az, hogy Grimmel tartott, garantálta a biztonságukat.

– Parancsold meg a drekeknek, hogy maradjanak a föld alatt, és tedd vissza a kardot a tolvaj búvóhelyére! Esküdj meg, hogy soha többé nem használod!

Arra számított, hogy Grim tiltakozni fog, de a szó könnyen gördült le a nyelvéről:

– Esküszöm.

Isla tovább feszítette a húrt.

– Esküdj, hogy nem próbálsz meg újra használni a portált!

Grim ezúttal nem szólt semmit.

– *Esküdj meg!*

– Ha megteszem, itt fogsz meghalni – mondta Grim. – Mindannyian meghalunk.

Grim élete össze volt kötve minden alattvalóéval. És most már Isla sorsával is összefonódott. A lány körülnézett, végigtekintett a holttesteken. Ezeket az életeket máris elvette.

– Nem kellett volna hozzám kötnöd magad. – Újra lehunyta a szemét, és könnyek csorogtak végig az arcán.

Grim hüvelykujjával végigsimított Isla állkapcsán, és elkente a könnyeket.

– Újra megtenném – suttogta a fülébe mély és rekedt hangon. – Ezerszer is megtenném, szívem, ezt tudnod kell. Minden egyes alkalommal téged választalak a világ helyett.

Ami azt jelentette, hogy akkor a világot Islának kell megmentenie.

MÁSODIK FEJEZET

TRÓN

Isla hónapokra bezárkózhatott volna a szobájába, belefulladhatott volna a bánatba és a gyászba. A múltban, amikor először fedezte fel, mit művelt, így is tett.

De a könnyei nem akadályoznák meg Grimet abban, hogy használja a portált Lightlarkon. Nem segítenének neki megérteni az orákulum halálos jóslatát. Nem biztosítanak, hogy a halála ne pusztítson el ezreket. Csak akkor érthette ezt el, ha a cselekvést választja.

Ezért olyan mélyre temette az érzéseit, amennyire lehetett, és úgy döntött, csak úgy érheti el, hogy Grim ne tervezzen semmit újra a háta mögött, ha részt vesz minden találkozón. Minden eseményen. El kell játszania a feleség szerepét, mert így mindenhez hozzáférhet.

Másnap reggel a temetési szertartással kellett kezdenie. Grim átadta neki a szobáját – az ő szobájukat. Isla hajnalban ébredt. Lynx majdnem széttépte Grim istállóját azokban a pillanatokban, amikor elváltak, és most a szoba sarkából figyelte a lányt – zöld szemében aggodalom forrongott –, miközben Isla koronába fonta a haját, ahogy az Éjsötét asszonyok szokták.

Gondosan választotta ki a ruháját. Itt, ellenségekkel körülvéve, számított a megjelenése.

Mikor készen állt, remegő ujjakkal nyúlt aranyrózsa-nyakláncáért. Ez volt az egyetlen dolog, ami megmaradt neki Oróból, az emlékein kívül. Könnyek csorogtak le az arcán, ahogy lecsatolta és a zsebébe csúsztotta az ékszert.

A tükörben alig ismert magára. A Vadonc-zöld és -piros már majdnem eltűnt – helyette fekete ruhát viselt, amelynek míderébe halvány rózsaszínű gyöngyök voltak belecsőve. Úgy nézett ki, mint egy igazi, odaadó Éjsötét feleség.

Pusztá átverés, gondolta, miközben Grim fegyverraktárába portálozott. Ott találta meg a gyógyító elixír-készletüket, azt, amit a Vadoncok készítettek a csatára. Nagy részét már felhasználták, de a maradék nagyját fogta, csilagtócsát rajzolt, majd átküldte a készletet Lightlark gyengéjébe.

Kockázatos volt, de tudta, hogy a gyógyszer nélkül több száz sérült harcos veszne oda. Ez volt a legkevesebb, amit tehetett értük, miután csatába vitte őket. A lidércfű Éjsötét végtelen mezein virágzott: ebből a növényből készült az elixír. Nem fog nekik hiányozni.

Bezárta az átjárót, és épp visszatért a szobájába, mielőtt Grim bekopogott.

– Nem kell velem tartanod – mondta a férfi Isla duzadt szemhéját tanulmányozva. Felemelte a kezét, mintha le akarná törölni a könnycseppet a lány álláról, de aztán, látva annak arckifejezését, úgy tűnt, meggondolta magát.

Isla hangja hideg volt.

– Tudom. Akkor is megteszem.

Az Éjsötétek nagy temetést rendeztek. A harcosokat egy, a tengerpartra néző, szent földdarabon, hamuhalmok alatt helyezték örök nyugalomra.

A levegőnek hús- és sószaga volt. A szél hátrafújta Isla haját, felfedve a fekete hajtűket, amiket a tincsei közé tűzött. Fekete gyémántok díszítették őket, harmonizálva a köpenyével. A nyaklánc, amelyet Grim adott neki, a nagy, csillogó, fekete gyémánttal, most látható volt a nyakán, mégpedig nem véletlenül.

Néhányan felkapták a fejüket. Hallotta, ahogy az emberek a nyakában lévő kőről suttognak. Ez volt a házasságuk szimbóluma. Talán nem hitték el, hogy az egyesülésük valódi, amíg meg nem látták a nyakláncot.

Bár úgy tűnt, az Éjsötét családoknak, akik gyűlölettel néztek rá, ahogy a temető sírhalmjai között sétált a legújabb halmok felé, ez cseppet sem számít. Nem hibáztat-hatta őket.

– Áruló! Nem tartozol ide! – hallotta valaki motyogását. Igazuk volt. Lightlarkhoz tartozott, a mellette harcoló emberek halálát kellett volna gyászolnia. Most úgy tett, mintha tisztelné azokat a harcosokat, akik levágták őket. Undort, gyűlöletet és haragot érzett a gyászukban zokogó családok mellett.

És büntudatot.

Hamu és csontok képei töltötték be az álmait. Lynx aznap reggel úgy ébresztette fel, hogy megbökte a fejével. Az ágynemű a padlón hevert. Isla karcolásokat talált a karjain, mintha önmagát karmolta volna. A bordái még mindig fájtak a zokogástól.

Most eltemette ezeket az érzelmeket. Ez az időpont nem volt megfelelő arra, hogy bármit is érezzen. Akkor nem, ha ugyanaz a pusztító erő ott szikrázott a bőre alatt, arra várva, hogy szabadjára engedje.

Miközben Grim a halottak emléke előtt tisztelgett beszédével, a lány minden egyes szavát mérlegre tette, hátha valami burkolt tervet vagy fenyegetést fedez fel bennük Lightlark ellen. De a férfi csak részvétet nyilvánított. Mögöttük harcosok sora állt, lehajtott fejjel, kardjukat mélyen a földbe vajták. Amikor Grim beszéde véget ért, intett a kezével, és a sírokat borító hamu egy része az ég felé emelkedett.

– Az udvartartásom ma este a trónteremben gyűlik össze, hogy megvitassuk a terveinket – mondta Grim Islának, miután minden családdal váltott néhány szót.

A lány szorító bilincsben tartotta az érzelmeit, nehogy a férfi eltöprengjen, miért keltette ez fel az érdeklődését.

– Van hely számomra is?

Grim arcát tanulmányozta, nem ingerült-e a kérése miatt.

Nem talált semmit.

– Számodra mindig van hely – felelte a férfi. – Én magam készítettem a trónodat.

Így volt: most már Isla is emlékezett rá. Grim a saját árnyékaival alkotta meg.

Órákkal később Isla úgy sétált a trón felé, mint egy szellem. Az emlékek elmosódtak, múlt és a jelen együtt vérzett, míg egyé nem váltak.

Emlékezett a felháborodásra, amikor Grim bejelentette az udvarában, hogy Isla a felesége – és egyenrangú társa –, még mielőtt elindultak volna a Centenáriumra. Grim világoSSá tette, hogy aki nem tiszteli őt, annak nincs helye az Éjsötétek között. Így az ellenvéleményt nem törölték el, nem tépték ki gyökerestől és nem száműzték, hanem hagyták, hogy titokban növekedjen, mint a gaz.

Ez a szoba... ezek a trónok... felismerte az arcokat, amelyek őt bámulták, a terem színültig telt magas rangú katonákkal és nemesekkel.

Meghajoltak előtte, mert Grim kibelezte volna őket, ha nem teszik. Csak ő, Grim maradt állva. A férfi olyan csodálattal figyelte, ahogy a lány felé sétál, ami általában csak az istenek számára van fenntartva. De itt nem voltak istenek.

– Uralkodótok visszatért.

Senki sem mert tiltakozni.

Egy nő figyelt a terem sarkából, egyik tenyerét a mellkasán X-et formázó, ívelt kardok metszéspontján nyugtatva. Isla érezte, hogy valami rémlik neki a múltból. Grim tábornoka volt, Astria. Hosszú, fekete haját egyetlen fonatba kötötték. Magas, sápadt arccsontja miatt még komolyabbnak tűnt.

Sötét tekintete visszasiklott Islára, miután végigpászta a termet, hogy nem fenyegeti-e valami Grimet, és öszszesűkül, mintha kiszúrta volna a legnagyobb veszélyt. Isla az első pillanattól kezdve, hogy megismerkedtek,

tudta, hogy Grim tábornoka nem gyűlöli őt... csak nem bízik benne.

Astria problémát jelent majd. Itt lenni, az ellensége földjén, azzal jár, hogy hazudik Grimnek. Islának el kell rejtenie valódi célját, amikor megpróbálja felmérni a lehetőségeit. Grim értelmét elhomályosították az iránta táplált érzelmei, de a tábornoka tisztán látott.

Isla a folyosó végére ért, Grim pedig megfogta a kezét. Felsegítette őt a trónra.

Az árnyak kíváncsian mozogtak a bőre alatt, mintha magának Grimnek a meghosszabbításai lennének, de Isla nem mert megrándulni, miközben a tömeg felállt.

Hirtelen késztetést érzett, hogy elszabadítsa erejét. Ellenségek vették körül. Néhány arcot nem is a múltból, hanem a csataterőről ismert fel.

Oro kedvéért fog itt ülni közöttük. Kifürkészi a terveiket.

És ha veszélybe sodorják őt és Lightlarkot, megállítja őket.

– Most mi lesz?

Csak egy hang merte megtörni a csendet. Isla tudta, hogy csakis egyetlen elég bolond harcos létezik, aki ilyen merészen szólal meg.

Azonnal megtalálta a hang forrását, egy zömök férfit, akit nehéz volt nem észrevenni. Nagy termetéhez illő páncélt viselt. A haja egyetlen hosszú csík volt a feje közepén. Senki sem mert túl közel állni hozzá, még akkor sem, ha elfedte a kezét. Úgy tűnt, senki sem akarja, hogy megérintse. Hatalmas Éjsötét volt, aki képes volt az érintésével irányítani egy embert, ami a birodalmukban az évszázadok során ritkaságszámba ment. Grim nem vett tudomást a férfiről, aki továbbra is úgy beszélt, mintha halálvágya lenne.

– Győztünk volna! Ne hidd, hogy nem tudjuk, miért vonultunk vissza! – A férfi mereven bámulta Islát, tekintete a kulcsontjai között nyugvó kövön akadt meg. – Az a nyaklánc. Ez egy förtelmes...

– Tynan! – Grim hangja olyan hideg volt, mint az árnyak, amelyek most elcsendesedtek Isla alatt. Senki sem mert még moccanni sem. – Apám arról volt híres, hogy kitépette a katonái nyelvét, ha még emlékszel rá. A parancskövetéshez nincs szükség beszédre, nem ez volt a szava járása? – Grim a homlokát ráncolta. – Valójában csoda, hogy neked hagyta, hogy megtartsd a tiédet. Talán tehetünk róla, hogy kiküszöböljük ezt a csorbát.

Tynan becsületére legyen mondva, hogy továbbra is szálfagyenesen állt, bár fémbe burkolt ujjai dühösen összezecsattantak. Veszélyes volt. De nem Grim számára. Grim ereje ugyanolyan tagadhatatlan volt, mint a dagály. Az ereje érezhető volt a teremben. Mindegyiküket meg tudta volna ölni anélkül, hogy akár csak elhagyta volna a trónját, és ezt mindannyian tudták is.

– Százak veszték oda – folytatta Tynan, hangja remegett dühében. – Egy nő miatt, egy nő...

Grim felemelte a kezét, Tynan pedig megdermedt. Fuldoklásszerű hangot adott ki magából.

– Az a nő a feleségem – jelentette ki Grim egyenesen. – És az uralkodó. Te pedig szolgálod. – Lazított a szorításán, mire Tynan előretántorgott. – Most pedig hajolj meg!

– Uralkodóm, én...

– Azt mondtam, hajolj meg!

Isla figyelte a férfit, akinek szemében gyűlölet villogott, ahogy térdre rogyott.

– Lejjebb!

A férfi kezét a padlóra tette, kesztyűje a kőhöz csapódott.

– Lejjebb!

Tynan válla megremegett a tagadhatatlan dühtől, miközben homlokát a padlóhoz szorította.

– Most pedig... – kezdte Grim, és hátradőlt a trónján. Hangja szinte hétköznapien csengett. – Lehet, hogy visszavonultunk... de nem vesztettük el Lightlarkot.

Isla hallgatott.

Nagyon lassan fordította el a fejét, hogy szembenézzen Grimmel. De a férfi még csak rá sem pillantott. A pánik méregként ömlött szét Isla mellkasában.

– Éppen ellenkezőleg – folytatta Grim. – Visszaszerez-tük a legnagyobb esélyünket arra, hogy meghódítsuk a szigetet. Három uralkodó alapította Lightlarkot, köztük az én őszám. – Csak ekkor fordult Islához. – És az övé.

Isla lélegezni sem bírt.

– Lightlark királya szerelmes belé – mondta Grim, de úgy, mintha ez valami vicc lenne. Mintha Isla kém lett volna, akit azért küldtek, hogy Oro, Lightlark királya bele-szeressen, hogy a lány hozzáférjen a hatalmához. Az egész udvar nevetett. A katonák zúgolódní kezdtek. Isla dühe futótűzzé erősödött. A trón oldalába markolt, az árnyékok éles szélei a tenyerébe vájtak, és majdnem vért fakasztottak belőle. El akarta hallgattatni őket. Meg akarta fojtani őket azzal az erővel, amely hullámként hömpölygött benne. Meg akarta fojtani Grimet. Különösen, amikor a férfi vi-gyorogva azt mondta:

– Most már mindenünk megvan ahhoz, hogy bevegük Lightlarkot.

Isla végignézte, ahogy Grim udvarának minden katonája és fontos embere kivonul a teremből, a vére olyan hévvel forrt, hogy csoda volt, hogy nem kapott lángra. Végül az utolsóként távozó mögött bezárultak az ajtók.

Egy pillanat múlva Isla a férfi nyakához nyomta a törét. A trónjához szorította. Szavai dühtől és csalódottságtól remegtek.

– Te manipulatív rohadék...

– Bármennyire is szeretném hallani a mondat végét – mondta Grim, és úgy tűnt, nem törődik az álla alatti pengével –, tartogasd a fullánkjaidat egy másik alkalomra, amikor tényleg lesz okod gyűlölni engem!

Isla rávicsorgott. Minden, amit mondott...

– Nem tervezem Lightlark megszállását, szívem.

Isla hitetlenkedve pislogott.

– Épp az imént *mondtad!*

– Tudom, mit mondtam. Azt mondtam nekik, amit halani akartak, hogy időt nyerjek.

Grim fürkészve nézett a lány szemébe.

– A portál megmentett volna téged... és megmentette volna az embereimet is.

Isla kicsit lejjebb engedte a pengéjét. Erre nem számított.

– Mitől mentett volna meg?

A drekek jelentették a legnagyobb veszélyt a múltban, de eltűntek. Grim száműzte őket, és újra elrejtette a kardot, ahogy Isla kérte.

– A viharoktól – felelte egyszerűen a férfi. – A leghalásosabbaktól, amiket el tudsz képzelni.

Először hallott erről. Pedig a Centenárium előtt egy évig kutatta az Éjsötétek titkait.

A férfi bizonyára érezte a zavarát, mert így szólt:

– Régebben néhány évszázadonként fordultak csak elő, hol itt, hol ott, aztán évtizedenként, majd néhány évente. Kiszámíthatatlanok, és minden egyes alkalommal rosszabbak. Több százan halnak meg a viharszezonban.

Több százan? Isla a homlokát ráncolta, Grim pedig bólintott.

– Nem csak az időjárástól. Betegséget hoznak. Lényeket. Egész falvakat pusztítottak el a vadállatok az éjszakában. A viharok még az átkoknál is halásosabbak. A drekek az egyik ilyenben tűntek fel, és soha többé nem távoztak.

– Honnan tudod, hogy viharszezon lesz?

– Vannak előjelei – mondta Grim. – Az árapály változik. Bizonyos állatok beássák magukat. Körülbelül három hónapig tart. Ezúttal egész télen keresztül itt lesz, ha tipelnem kell.

Isla nyelt egyet. Akkor több száz Éjsötét van veszélyben. Talán már nincs is semmi esélyük. Saját élettartama

bizonytalan volt... ha megöli Grimet, hogy teljesítse a próféciát, akkor az egész nép elpusztul...

Nem. Nem volt hajlandó elfogadni ezt a sorsot. Az orákulum úgy tett, mintha a jövője kőbe lenne vésve, de ha csak egy mód is van rá, hogy ezt megváltoztassa, meg fogja találni.

– Segítek neked. Segítek megállítani a viharokat.

Grim felhúzta a szemöldökét.

– Ugye nem gondolod, hogy nem próbáltam még?

– Vélem még soha. – Korábban már működtek együtt.

Az emlékek egy pillanatra elvakították Islát. A lélegzete bizonytalanná vált. – Tegyük meg együtt! Nyerjünk még időt, elég időt ahhoz, hogy találjunk egy másik megoldást a portálon kívül!

Elég időt arra, hogy megváltoztassák Isla végzetét. Grim habozott. Aztán bólintott.

Sóhajtott, hátradőlt, és Isla csak akkor vette észre, hogy a lábával még mindig szorítja a férfit.

Grim tekintete lassan végigcsúszott a lány testén, megakadt a ruhája szegélyén, amely teljesen felcsúszott a combján. Isla bőre bizsergett a hidegtől.

Egy pillanatra elképzelte, ahogy a férfi keze a csípője köré fonódik, és szorosan magához húzza. Elképzelte, ahogy ő pedig hátrahajol, a ruháját átbújtatja a fején, és...

Rájött, hogy nem csak képzelte. Emléke volt valaminek, amit tettek; az arca lángba borult. Grim elsötétült szemmel figyelte őt, erősen markolta a trónt.

A férfi az ellensége. Isla undorodott a gondolataitól.

El kell felejténie, hogy képes lesz eltemetni az érzéseit. Meg kell fojtania őket. És elégetni.

Felállt, végigsimított a ruháján.

– Akkor holnap. – A legédesebb mosolyát villantotta a férjére. – Ha rájövök, hogy a Lightlarkkal kapcsolatos fenyegetésed valós, hasznát veszem annak a sok szép pengének, amit a szobámban hagytál nekem. – Ott sorakoztak, mind tökéletesen illeszkedett a szekrényében lógó nad-

rágok sok vékony zsebéhez. – Csak azért, mert házasok vagyunk, ne gondold, hogy nem foglak kibelezni!

Csak amikor az ajtóhoz ért, hallotta meg Grim szavait:

– Nem is számítottam másra tőled, asszonyom.

HARMADIK FEJEZET

KOVÁCSMŰHELY

Mielőtt belekezdett volna, hogy segítsen Grimnek a viharok megállításában, tennie kellett valamit magáért.

Érzései eltemetése nem működött, nem igazán. Nem bízhatott magában, hogy kordában tartja őket, és most már tudta, milyen károkat okozhatnak, ha keverednek a képességeivel.

El kellett érnie, hogy soha többé ne öljön meg egyetlen ártatlan embert sem.

Muszáj volt garantálnia, hogy féken tudja tartani a hatalmát.

Csak egyvalaki képes ilyen varázslatot létrehozni, és annak a valakinek, amikor utoljára látta, kiszúrta az egyik szemét egy késsel.

– Azért jöttél, hogy a másikat is kiszúrd? – kérdezte a kovács. A férfi a műhelyében ült, hátat fordított neki, miközben valamit fényesített a munkaasztalon. Még ülve is több mint egy fejjel magasabb volt, mint Isla.

A lánynak eszébe jutott, hogyan vadászott rá az erdőben az óriás, mint valami zsákmányra, miután megérezte a véréét. A behemót vágyott a vérében rejlő képességre, hogy a fegyvereibe kalapálhassa. Pedig Isla akkoriban azt hitte, semmilyen hatalma nincs. Akkor nem értette, miért sóvárog a kovács annyira kétségbeesetten a véérére, de most már tudta.

Kockázatos volt idejönni anélkül, hogy szólt volna Grimnek. A kovács számos okból akarhat kárt tenni benne.

– Ha azon tűnődsz, ki fogom-e szívni belőled a bűvös véredet, engedd meg, hogy eloszlassam ezt a félelmedet! – mondta a férfi anélkül, hogy megfordult volna. – Te vagy az utolsó ember a világon, akit megölnék.

Isla a homlokát ráncolta, részben sértetten.

– Miért?

– Többre megyek veled, ha életben maradsz.

Ez megakasztotta Islát egy pillanatra.

– És mire akarsz felhasználni?

A kovács nem válaszolt. Csak folytatta a fényezést.

A lány végigfuttatta a nyelvét a fogain. Legjobb, ha rögtön a dolog közepébe vág.

– Szükségem van valamilyen eszközre, hogy megfékezzem a hatalmamot. Hogy kordában tartsam. Tudnál ilyet készíteni?

Egykor arról álmodott, hogy lesz varázsereje. Most, hogy több hatalomhoz férhetett hozzá, mint bárki más az összes birodalomban, bármire hajlandó lett volna, hogy megszabaduljon tőle. Hiszen ez olyan fegyverré tette, amelyet senki nem tudott irányítani – beleértve önmagát is.

Az elméjében képek villantak fel. Hamu. Testek árnyéka. *Halál...*

A kovács széke vadul nyikorgott az óriás súlya alatt.

– Egy. A megfelelő fémmel meg tudnám csinálni. De az a fém ritka jószág. Áhított. Más dolgokat kell beolvasztanom, hogy elkészítsem. – Egy pillanatig tanulmányozta Islát. – Kettő. – Tekintete a nyakláncára csúszott, szeme érdeklődéssel csillogott. Isla azon tűnődött, ez is az ő műve vajon. – A segítségemnek ára van.

– Rendben. Mennyit kérsz? – Isla boldogan fizetett. Bármit, hogy elfojtsa az erőt, ami tűzként lángol az ereiben, bármit, hogy enyhítse a félelmet, hogy érzelmei fordulata további halálokhoz vezet.

– Nem érmékre van szükségem. Olyasmit akarok, amit csak te adhatsz meg nekem.

Isla emlékezett arra, mit mondott arról, hogy csak úgy értékes számára, ha életben van. Azért, mert friss vérre volt szüksége? A keze a lábához simuló tör felé siklott. A kovács volt a legnagyobb férfi, akit valaha látott. Arra gondolt, hogy ez az óriás erőfeszítés nélkül összetörheti a koponyáját a kezében. Azon tűnődött, ideje lenne-e futásnak erednie.

– Mit akarsz?

A kovács csak nézett rá, egyetlen szeme megtelt tűzzel.

– Azt akarom, hogy ölj meg.

Isla csak pislogott.

– Nem vagyok biztos benne, hogy értem.

– Tökéletesen érted.

A kérdésének nem volt értelme.

– Miért én?

Az évszázadok során számos módon megtalálhatta volna a halált, ha erre vágyott.

Ekkor eszébe jutott, amit a kovács mondott neki, miután a törét a szemébe döfte.

Elvileg nem lehettél volna képes arra, hogy ezt megtedd.

– Egy Grimshaw előtti uralkodó megátkozott, hogy soha ne tudjak meghalni, hogy soha ne kelljen nélkülözniük a képességeimet. – Körbeintett a kovácsműhelyében. – A világon senki más nem képes olyat teremteni, mint én. Ezt ők is tudták.

– De az én erőmmel ez megkerülhető.

– Az *apád* erejével – javította ki a férfi. Ritka dolog volt, hogy olyanok születtek varázserővel, akik nem lettek uralkodók, de Isla apja hatalmas erővel rendelkezett, és immunis volt az átkokra.

Az óriás ismerhette az apját. Isla hatalmas késztetést érzett arra, hogy részleteket szedjen ki belőle, hogy megtudjon tőle minden kis morzsát, ami az apjáról tudható, de nem tűnt úgy, mintha a kovács még sokáig akarta volna

szórakoztatni, és neki is akadt sürgősebb dolga, mint a behemót, aki arra kérte, hogy vessen véget az életének.

Isla nem akarta, hogy bárki más az ő keze által haljon meg. Hiszen éppen ez volt a lényege a fém használatának.

Úgy tűnt, a férfi érezte a határozatlanságát.

– Add meg nekem a végső pihenés kegyelmét! – mondta. Isla az örök élet gondolatán merengett. Hogy valaki soha nem találhatja meg a halál békéjét.

– Biztos vagy benne?

A férfi bólintott.

– Rendben. A tél végéig adok időt, hogy meggondold magad. Ha még mindig akarod... megteszem.

A kovács hatalmas, hegyomlásznyi alakja a megkönynyebbüléstől mintha egy kicsit összezsugorodott volna. Aztán a műhely felé fordult.

Isla végignézte, ahogy levesz két tört az alkotásaival teli falról. Ősinek tűntek, a markolatukat olyan szimbólumok borították, amelyeket nem értett. És a pengéik... fényesen ragyogtak, jobban, mint ahogy az állapotukban kellett volna. A tűz mellett, az erős fényben... a fém majdnem csillogott. Az óriás nem vesztegette az időt, mielőtt beolvasztotta volna őket. Lángok csaptak fel a kohóból, megtöltve a műhelyt hőséggel.

A kovács munkálkodását figyelni elbűvölő volt. Szakszerűen, szorgalmasan dolgozott. Hatására a furcsa fém megváltoztatta a színét, majd teljesen elolvadt. Fényesen csillogott új formájában, mint egy tál csillag. A kovács nem használt öntőformát. Valahogy képes volt a folyékony fémet a kezébe önteni anélkül, hogy megégette volna magát. Képes volt saját maga alakítani. Ebben állt a varázsereje.

Isla hirtelen megbánta, hogy üzletet kötött vele, és néhány hónapon belül megöli.

A fém keményedni kezdett a férfi ujjai alatt. Mielőtt megszilárdult volna, a kovács intett a lánynak, hogy nyújtsa ki a kezét. Isla megtette, és azon tűnődött, vajon

megégeti-e a hólyagos anyag, de a férfi irányítása alatt nem is érintette a bőrét, miközben a két eszköz a csuklója köré zárult. A kovács ujjainak simítására a fém teljesen kihűlt.

Aztán készen is volt.

– Mi ez a fém? – kérdezte Isla. Fényesen csillogott a fényben, mintha ezer gyémánt esett volna csapdába.

– Árnycsém – mondta a férfi. – Ősi hatalomból készült.

– Nem fog eltörni?

A kovács megrázta a fejét.

– Úgy terveztem, hogy csak az a személy képes levenni, aki felhelyezte. És én. A varázslataimnak mindig van biztosítéka.

Nagyszerű. Isla úgysem kérné egyhamar, hogy vegye le róla. Abban a pillanatban, amikor a karkötők becsukódtak a csuklója körül, vállá megkönnyebbülten megereszkedett. A szemét szűrták a könnyek.

Olyan... csend honolt benne. Már majdnem elfelejtette, milyen volt az elméje anélkül, hogy állandóan blokkolnia kellett volna a körülötte kialakulásra váró, végtelen kapcsolatokat. Működött.

Az ereje eltűnt.

Grim ragaszkodott hozzá, hogy vele vacsorázzon, mielőtt elkezdik a közös munkát. Isla több perc késéssel sietett az étkezőbe, a férfi pedig tökéletes mozdulatlansággal ült az asztal végén, mintha boldogan várna rá akár az örökkévalóságig is, ha arra volna szükség.

Amint Isla belépett, a férfi felállt, a szeme tágra nyílt, mintha a lány valami csodálatra méltó dolog lenne. Alaposan megnézte a hosszú, ezernyi fekete gyönggyel díszített ruháját, ami a ruhásszekrényében várta. Úgy tűnt, Grim beváltotta ígéretét, hogy szabót fogad fel a számára, miután annyi ruháját széttepte. Isla azért vette fel ezt, mert ez volt az elvárás. A legkevésbé sem volt szüksége arra, hogy Grim udvara még jobban megkérdőjelezze az indítékait, mint amennyire eddig tették.

Grim egyáltalán nem tűnt gyanakvónak. Mosolygott. Aztán a tekintete a lány karkötőjére tapadt.

– Szívfaló – kezdte óvatosan, és mély hangjától a lány mellkasa összeszorult. – Ha emlékszel, van egy ékszeres szekrény a lakosztályod mellett. – Valóban volt. Mégpedig évszázadok ősi drágaköveivel, főleg fekete gyémántokkal tele. Nem mintha bármelyik vetekedett volna a nyakában függő kővel.

A lány figyelmen kívül hagyta a férfit és a nevetséges szikrákat, amelyek egy olyan egyszerű dologtól, mint a hangja, szétterjedtek benne, miközben a hosszú asztalnál a Grimével átellenben lévő szék felé sétált. Az asztal két végén ültek. Nem volt túl praktikus így vacsorázni. De most, miközben Grim folytatta a karkötői tanulmányozását, Isla hálás volt a távolságért.

Egészen addig, amíg Grim meg nem jelent mellette, és gyengéden a tenyerébe nem vette a csuklóját. Sziszegett, ahogy megérintette a fémet.

– Mit tettél, szívem?

– Amit kellett – felelte Isla, és figyelmét az előtte álló borospohárra fordította. Az italnak kissé virágos illata volt. Ivott egy kortyot.

– Nem kell rejtőzködnöd – mondta Grim. – Velem nem. Itt nem. Soha.

Isla el akarta mondani neki, hogy *leginkább* itt kell elrejtőznie, mert annak ellenére, hogy gyűlöli Grimet, szereti is, és ez a szerelem szörnyű dolgokra készítette.

Meg akarta mondani neki, hogy mindenre élénk részletességgel emlékszik. Mint például arra, mikor teljesen megfedkeztek a vacsoráról, Grim árnyékba burkolta a szobát, lefektette őt erre az asztalra, és...

Grim biztosan érezte az érzelmeiben bekövetkezett változást, mert a szeme elsötétült. Mintha ő is emlékezne.

Az asztal oldalára nézett, mintha látná az emléket. Mintha érezné az ízét.

Isla nyelt egyet, a férfi tekintete pedig a nyakára vándorolt. A nyakláncát hirtelen nagyon nehéznek érezte, bár ez eddig ritkán zavarta. A bőre ösztönösen bizsergett, és...

– Meglátogattad a kovácsot. – A férfi szavai félbeszakították a gondolatait.

Isla nem tagadta. Grim csak a homlokát ráncolta, majd visszatért a helyére az asztal túloldalán.

Csendben ettek. Az étel tökéletes volt; a férfi céltudatosan gondoskodott arról, hogy a lány kedvenc ételei kerüljenek az asztalra: karamellizált zöldségek, fűszeres gabonafélék, vajjas burgonya. De Isla egy szót sem szólt, és Grimnek kellett megtörnie a feszültséget.

– A leopárdod megharapta a kertészt – közölte. Éjjel Lynx Isla mellett pihent, de aznap a lány hagyta, hogy szabadon kóboroljon.

Isla a homlokát ráncolta.

– Mit csinált a kertész? Lynx nem harap ok nélkül.

Grim összevonta a szemöldökét.

– Ez a vadállat *engem* is megpróbált megharapni. Éjszaka nem csináltam semmit, csak otthont és ételt adtam neki.

– Provokálod őt a jelenléteddel.

Isla ivott még egy korty bort.

Grim hátradőlt. Felemelte a poharát. Lazán forgatta a benne lévő bort.

– Szóval akkor erről lenne szó? Úgy teszel, mintha utálnál?

Isla egy pillanat alatt felpattant a székéből.

– Nem csak úgy teszek! – vágott vissza.

Grim is felállt.

– Tényleg? Érzem az érzelmeidet, szívem. Ha hazudni akarsz, jobbnak kell lenned!

Isla keze remegett a dühtől.

– Nem hazudok – mondta, felemelve a hangját. – *Te hazudsz inkább magadnak*, ha azt hitted, hogy a háború úgy hoz vissza ide, hogy szerető, naiv, idióta feleséged legyek!

Grim arcát minden derű elhagyta.

– Nem azért háborúztam, hogy visszahozzalak ide. Azért tettem, hogy megmentselek.

– És hogy sikerült? – kérdezte Isla, kiáltása visszhangzott a szobában.

Grim hallgatott. A szeme már nem csillogott. Minden fény eltűnt belőle. Isla megbántotta. Nagyszerű.

Az asztal két végéből bámulták egymást, a mellkasuk hullámozott, a lány szíve hevesen kalapált.

Még jobban akarta bántani. A karjaiba akart omlani.

Két ember létezett benne: a Centenárium előtti Isla, aki feleségül ment az Éjsötétek uralkodójához, és a verseny utáni Isla, aki harcolt ellene.

– Nem tudom ezt csinálni – jelentette ki komolyan. Nem tudott itt ülni, és úgy tenni, mintha Grim nem lett volna az ellensége pár nappal azelőtt. Nem tudott úgy tenni, mintha nem lenne *még mindig* az ellensége.

Nem tudott úgy tenni, mintha nem létezne egy prófécia, amely szerint ugyanolyan valószínű, hogy Orót öli meg, mint hogy Grimmel végez.

Az ajtó felé rohant. Grim éppen akkor jelent meg előtte, amikor a kilincséért nyúlt.

– Kérlek! – mondta a férfi tágra nyílt szemmel. Kétségbeesetten. – Kérlek, ne menj el! Sajnálom. Gyűlölj engem! – könyörgött. – Gyűlölj engem, amennyire csak akarsz! Gyűlölj örökké! Csak... csak ne menj el! – Grim egy lépést tett Isla felé. – Szeretlek, Isla! Szükségem van rád.

Islának nem volt szüksége Grim érzelemolvasó képességére ahhoz, hogy megértse a férfi szemében a mélységes megsemmisülést; hogy tudja, valóban ő volt a szíve, az életének középpontja, és elszakították tőle. Isla elhagyta. Orót választotta, és ez egyértelműen nyomot hagyott Grimben.

De hiszen saját magával tette ezt.

A lány hangja remegett, amikor azt mondta:

– A tiéd voltam. És a magad hibájából vesztettél el.

Nem gondolta, hogy a pusztítás elmélyülhet, mégis ez történt. És ezúttal, amikor a lány elsuhant mellette, Grim nem állította meg.